

nærværende Lov. Men det gjælder her om, hvad der er fornødent fortiden, hvad der er fornødent med Hensyn til denne Lov, der stiller sig i et saadant Forhold til den Ordning af de kirkelige Samsfundsforhold, der forestaaer, og hvis Bessaffenhed Ingen kjender; og det er med dette for Øie, idet jeg har forelagt mig det Spørgsmaal, hvad der er fornødent fortiden, at jeg er kommen til det Resultat, hvortil jeg er kommen. Jeg kan indsee, naar jeg f. Ex. tænker mig et Ægteffab mellem Bapstister, at det vel kan være fornødent fortiden at skrive til et saadant Middel, som det Lovudfastets § 1 hjemler; jeg kan indsee, at, naar Talen er om et Ægteffab mellem en Christen og en Jøde, saa er det urigtigt, naar man vil henvise det til en speciel Tilladelse, eller i alt Fald at man kunde foretrække et borgerligt Ægteffab, hjemlet i en almindelig Lov, for en speciel Tilladelse. Men naar derimod Spørgsmaalet er om Ægteffab imellem Personer, navnlig af de anerkjendte christelige Confessioner, saa indseer jeg ikke, at der er nogen saadan Nødvendighed, og holder jeg mig til Folketirken paa den ene Side og den reformeerte Kirke paa den anden Side, er der saa langt fra at være nogen Nødvendighed tilstede, at jeg finder Lovforslagets § 2 aldeles umotiveret, forsaavidt jeg tænker mig den anvendt paa disse Forhold. Den Betragtning, at, naar Talen er om Ægteffab imellem Personer, der høre til forskjellige Kirkesamfund, den ene da er berettiget til at sige, at han ikke respecterer den Vielse, der skulde foretages efter den Andens Troesbekjendelse, vil kunne komme under Overveielse under Ordningen af de kirkelige Samsfundsforhold og med Hensyn til den indbyrdes Stilling af disse Samsfund; men af denne Betragtning kan der efter min Formening ikke fremgaae en saadan Fornødenhed, der kan retsærdiggjøre i en Lov af den Bessaffenhed, som nærværende, at træffe saadanne Foranstaltninger, med Hensyn til Ægteffab mellem christne Troesbekjendere, og jeg kan allermindest skjønne, at det er berettiget med Hensyn til de Confessioner, som jeg særligt har tilladt mig at henlede Opmærksomheden paa. Jeg kan derfor ikke andet end holde fast paa Forslaget, som jeg har stillet, og som jeg skal underkaste det ærede Æhings

Bedømmelse, idet jeg kun finder bestyrket ved de Foredrag, der ere holdte, at § 2 gaaer langt udenfor hvad Fornødenheden kunde kræve, og navnligt gaaer langt udenfor denne i Henseende til de Confessioner, som tælle de fleste Medlemmer heri Landet, i Henseende til Folketirken paa den ene Side og den reformeerte Kirke paa den anden Side.

Cultusministeren: Det skulde være langt fra mig at antyde, at der var den mindste Trang til en saadan Lov, naar der alene handlede om den reformeerte og lutherske Kirke, naaget jeg maa indrømme, at naar man stiller sig strengt paa det politiske Standpunkt ligeoverfor Kirken, troer jeg, at Borgene kunne fordrø, at de ikke ved nogensomhelst Handling bringes i Berøring med nogen Kirke udenfor deres egen. Men den Vej, jeg har gaaet, er den, at jeg har spurgt, om der foruden det Tilfælde, hvor begge Vedkommende staae udenfor de anerkjendte Troesamfund, ikke gaves andre Tilfælde, hvor det borgerlige Ægteffab var det rigtigste, og jeg fandt da allermeest i det Tilfælde, hvor den ærede Tæler selv har fundet det, hvor der er Spørgsmaal om Ægteffab mellem en Christen og en Ikke-Christen. Jeg fandt en Tilnærmelse, hvor der er Spørgsmaal om Ægteffab mellem en Catholic og en Lutheraner, fordi, i dette Tilfælde, Ægtefolkene kunde komme til at blive Gjenstand — det er tænkeligt — for en saadan Tvist og Modstræben mellem de to Kirker, til hvilke de hver for sig høre, at de kunne føle Trang til at undgaae den Strid, hvori begge Kirker ligesom søge at drage dem hen til sig. Og naar jeg først var kommen til den Anerkjendelse, at den borgerlige Indvielsesform for Ægteffab maatte tilstaaes for visse Arter af blandede Ægteffaber, troede jeg, at Staten ikke egentlig var berettiget til at dømme om de forskjellige Troesamfunds relative Nærhed. Det er Noget, jeg troer bedst maa kunne overlades vedkommende Samsfund selv. Jeg mener derved ikke at rokke, hvad herom er ordnet i den tidligere Lovgivning, hvor Stat og Kirke gif paa en anden Maade op i hinanden, end de i Fremtiden ville. Det er ingenlunde min Mening, naar jeg har henvist til, hvad der er foregaaet i Preussen for endeel Aar siden,